

Arrest

nr. 316 274 van 12 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. FAES, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten en T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 februari 2012 toe op het Belgische grondgebied als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en diende op diezelfde dag een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 25 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 21 december 2017 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij werd in dit kader opgeroepen op 28 mei 2018, maar hij verzuumde te antwoorden binnen vijftien dagen waardoor werd vastgesteld dat verzoeker geacht werd zijn asielaanvraag te hebben ingetrokken.

1.4. Op 7 december 2023 werd verzoeker door de politie van PZ ANTWERPEN geïnterpelleerd wegens het gebruik van een vals Iers paspoort en een valse Ierse identiteitskaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 7 december 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 december 2023 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: J.(…)

voornaam: H.(…)

geboortedatum: (…)

nationaliteit: Tanzania

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07.12.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kon de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen

van artikel 74/13.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het hoorrecht, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid Verbljifswet.

Er wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

De motivering stelt dan verder:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ Antwerpen op 07.12.2023 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokken door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kon de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.

Het opleggen van een inreisverbod wordt geregeld in artikel 74/11 van de Verblijfswet.

Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Verblijfswet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verweerder beslist vervolgens om een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband motiveert zij dat verzoeker betrapt werd op feiten van valsheid in geschriften.

Verweerder stelt dat "gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2.

Artikel 74/11 §1 tweede alinea bepaalt dat zo "1°" van dat artikel van toepassing is, het gaat om een maximumtermijn van drie jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Verblijfswet, blijkt dat artikel 74/11 van de Verblijfswet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Verblijfswet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Verblijfswet de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er kan een inreisverbod van minder dan drie jaar worden gegeven. Drie jaar is een maximumtermijn.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Verblijfswet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.

Verzoeker stelt dat in zijn geval niet afdoende wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In het voorliggende geval ontbreekt evenwel een duidelijke, specifieke motivering waarom in het geval van verzoeker werd geopteerd voor de maximumtermijn van drie jaar.

De motivering die in dit verband is voorzien, komt in werkelijkheid neer op de vaststelling dat verzoeker werd betrapt op valsheid in geschriften en daarom geacht wordt de openbare orde te schaden.

Verzoeker stelt daaromtrent het volgende:

Hij wordt op 07.12.2023 betrapt op zagezegde valsheid in geschriften. Dit is het enige element wat wordt weerhouden ten aanzien van verzoeker.

De verwerende partij baseert zich dusdanig volledig op één enkele vaststelling van de PZ Antwerpen bij haar inschatting van het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde.

Verwerende partij verliest daarbij uit het oog dat een administratief verslag of PV niet hetzelfde is als een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen.

Het louter opmaken van een PV inzake beweerde valsheid in geschriften volstaat niet om hieruit een element van gevaar voor de openbare orde te kunnen weerhouden. Het vermoeden van onschuld verzet zich hiertegen.

Verzoeker werd nooit veroordeeld door een rechtbank. Verzoekers strafblad is tot op heden blanco, hij is bovendien niet ANG gekend.

De bestreden beslissing vermeldt geen veroordeling, maar baseert zich integraal op een PV.

Hierdoor gaat verwerende partij zeer voorbarig en onzorgvuldig te werk. Dit PV heeft geen aanleiding gegeven tot een proces of veroordeling van verzoeker.

Een individueel onderzoek en een individuele beoordeling eigen aan de omstandigheden van het geval, zijn noodzakelijk, maar in casu afwezig, minstens geschiedde een onjuiste en onzorgvuldige beoordeling.

De bestreden beslissing heeft met deze gegevens niet afdoende rekening gehouden.

De motivering waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar gaat niet op.

De bestreden beslissing is dus onvoldoende gemotiveerd en stelt verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij het voorwerp vormt van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake M.(...) t. Belgische Staat.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Verblijfswet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden werden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker en de omstandigheden van de zaak aangeduid te worden waarom die drie jaar werd opgelegd. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

1.

De beslissing moet het evenredigheidsbeginsel respecteren, wat vereist is overeenkomstig de gevestigde rechtspraak.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig, minstens manifest onjuist.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 3 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

2.

Verzoeker herhaalt dat gemachtigde onmogelijk beoordeling kan maken over het feit of verzoeker al dan niet de openbare orde zou kunnen schaden.

Gemachtigde nam namelijk de beslissing op basis van een enkel administratief verslag van de PZ Antwerpen. Verzoeker is immers onschuldig tot het tegendeel is bewezen.

Anderzijds is het niet aangetoond dat verzoeker een actuele dreiging vormt voor de openbare orde. Hij is immers niet gekend bij de politiediensten, alsook heeft hij een blanco strafregister.

Het is dan ook onmogelijk om met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is tevens onvoldoende onderzocht of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens het Grondwettelijk Hof en het Hof van Justitie moet er verwezen worden naar de concrete, relevante en bewezen handelingen eigen aan het persoonlijk gedrag van verzoeker gebaseerd. Eenvoudige vermoedens en verdenkingen volstaan niet (GwH 112/2019, B.19.4 en B.54.4 en HvJ c-331/16 en C-366/16 van 02.05.2018).

De beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht.

3.

De beslissing houdt verder op geen enkele wijze rekening met het feit dat verzoeker zijn privé- en familielevens in België heeft.

Een eerlijke proportionaliteitsafweging is afwezig; nergens wordt een effectieve balans onderzocht tussen de belangen van de staat en deze van verzoeker.

Bij de 'proportionaliteitsafweging' is er ook volkomen ten onrechte vanuit gegaan dat verzoeker geen gezinsleven in België zou hebben.

De beslissing stelt dat er van een gezinsleven in België geen sprake is, terwijl dit wel degelijk het geval is. Verzoeker heeft al meer dan vier jaar een relatie met zijn partner.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Verblijfswet stelt verzoeker nog het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/ Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak Shakurov v. Russia (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In casu heeft verzoeker een gezinsleven in België met zijn huidige partner.

De bestreden beslissing maakt op dat punt geen enkele afweging, minstens geen juiste afweging.

Er is in geen enkel opzicht hieromtrent een proportionaliteitstoets gebeurd.”

2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat het enig middel niet-ontvankelijk is in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen en dit beginsel zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht; Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het bestreden inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

(...)”

Verzoeker betwist in zijn middel nergens het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 7 december 2023 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was om deze verwijderingsmaatregel in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar. Verzoeker is evenwel van oordeel dat in zijn geval niet afdoende werd gemotiveerd waarom de ‘maximum’-termijn van drie jaar werd opgelegd.

2.9. Wat de duur van het inreisverbod betreft, die *in casu* drie jaar bedraagt, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van PZ ANTWERPEN op 07.12.2023 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van valsheid in geschriften. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. Betrokkene verklaart al vier jaar een partner te hebben in België, echter kon de persoon in kwestie niet worden teruggevonden in de database. Daarnaast werd er geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen

van artikel 74/13.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk motiveert, rekening houdend met verzoekers individuele situatie, waarom hij ervoor koos om een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar wordt immers proportioneel geacht omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden wegens feiten van valsheid in geschrifte. Het eventuele gezinsleven van verzoeker met zijn partner weegt volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet op tegen de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat een duidelijke specifieke motivering betreffende de ‘maximum’-termijn zou ontbreken.

2.11. In zoverre verzoeker beweert dat bij de bepaling van de duur van het inreisverbod onvoldoende rekening werd gehouden met zijn “specifieke omstandigheden”, zoals wordt bedoeld in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangestipt dat verzoeker, behoudens zijn kritiek op de openbare orde-overwegingen, niet uiteenzet met welke specifieke omstandigheden ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden, waardoor zijn kritiek in dit verband niet van dien aard is om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

2.12. Verzoeker is het in zijn middel kennelijk oneens met de openbare-orde motieven uit de bestreden beslissing omdat die louter gebaseerd zouden zijn op een proces-verbaal (hierna: PV) inzake valsheid in geschriften en niet op een veroordeling door een rechtbank, na een onafhankelijk proces waarbij verzoeker zich kon verdedigen. In zoverre verzoeker met zijn middel verwijst naar het strafrechtelijk vermoeden van onschuld, dient te worden opgemerkt dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van

zijn discretionaire beoordelingsvrijheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een (definitieve) strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Verzoeker brengt bovendien geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat de vaststellingen uit het PV, waarbij verzoeker op heterdaad werd betrapt op het gebruik van een vals of vervalst lers paspoort, niet met de werkelijkheid zouden overeenstemmen. Het loutere feit dat verzoeker geen strafblad heeft en dat hij niet gekend is in de Algemene Nationale Gegevensbank betekent niet dat zijn gedragingen niet zouden kunnen indruisen tegen de openbare orde. Louter door de feiten te minimaliseren toont verzoeker niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar in zijn geval disproportioneel is. Verzoeker poneert overigens dat dit in zijn geval maximumtermijn zou zijn, terwijl de regelgeving toelaat de duur van het inreisverbod naar vijf jaar op te trekken indien *“de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”* of zelfs nog hoger indien *“de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”* (artikel 74/11, §1, derde lid en vierde lid van de vreemdelingenwet). De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers bewering dat *in casu* zonder meer de maximumtermijn zou zijn opgelegd, zoals in het door verzoeker geciteerde cassatie-arrest van de Raad van State, niet kan worden bijgetreden. De duur van het inreisverbod werd te dezen wel degelijk aangepast in functie van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval. Voor het overige kan met betrekking tot de door verzoeker geciteerde rechtspraak worden opgemerkt dat de verwijzing naar deze arresten niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)).

2.13. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn privé- en gezinsleven in België, waarbij onder andere de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Er moet dus sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie om te kunnen gewagen van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Deze beoordeling is een loutere feitenkwestie. Verzoeker haalt de relatie aan met zijn partner waarmee hij al meer dan vier jaar een relatie zou hebben. De Raad stelt echter vast dat er geen enkel begin van bewijs voorligt van het duurzame karakter van zijn partnerrelatie. Uit niets blijkt dat verzoeker op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen, een relatie zou hebben. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij een gezinsleven heeft met zijn in Belgische verblijvende partner dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, waardoor artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing is. In weerwil van wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, hoeft er dan ook geen afweging gemaakt te worden tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker en zijn gezin. Deze belangenafweging is immers slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223 744), wat te dezen niet het geval is.

Verzoeker toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt kon worden op basis van verzoekers verklaring dat hij al vier jaar lang een partner zou hebben in België.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs al zou er een gezinsleven bestaan in hoofde van verzoeker, het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft waarbij eveneens geen afweging dient te gebeuren aan de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet enkel onderzocht worden of er een positieve

verplichting bestaat voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva* en *Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva* en *Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

Wat de bescherming van verzoekers zogenaamde gezinsleven met zijn partner betreft, dringt zich de vaststelling op dat dit privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten, gezien de verblijfsstatus van minstens één van hen, dat het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van dit privé- of gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter had. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn gezins- of privéleven in België zou doorwegen op zijn illegale verblijfssituatie in België.

2.14. Verzoeker verwijst ten slotte in zijn middel naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat het voorwerp van onderhavig beroep geen “beslissing tot verwijdering” is, maar een inreisverbod betreft, waardoor het middelonderdeel, in zoverre het gestoeld is op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, juridische grondslag mist.

2.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan de bestreden beslissing op ondeugdelijke feitelijke vaststelling zou berusten of zou stoelen op onjuiste juridische grondslagen of dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot de besluiten. Er werd geen schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN